

Phần 1

Chương 1

Hôn Lễ Không Thể Thay Đổi

Ngày mai chính là hôn lễ của Lý Lạc, Lý Lạc đến bây giờ cũng không có một chút cảm giác hưng phấn, cầm lấy một ly rượu đỏ đứng ở cạnh cửa sổ sát đất, nước mắt nhịn không được chảy xuống.

Có ai ngày kết hôn cũng là ngày chồng có đứa con được một tháng, hơn nữa đứa trẻ đó không phải con của cô. Hôn lễ uất ức như vậy cũng phải cử hành, bây giờ Lý Lạc thật sự muốn ăn thịt người. Không phải nói yêu cô ư? Yêu mà lên giường của phụ nữ khác, yêu mà đến lúc kết hôn rồi mới biết được đối phương vừa sinh đứa bé, thật sự là buồn cười, thật sự rất là buồn cười... Ha ha ha ha, cầm lấy ly rượu lên, rót hết ly này đến ly khác, đây là cuộc sống mà cô đã chọn ư?

Có lẽ lúc cô gọi là Giang Tiểu Hoa mới là lúc cô hạnh phúc nhất! Khi đó mặc dù nghèo một chút, nhưng thật sự rất hạnh phúc, có người ba yêu thương mình, lại có người mẹ dịu dàng, còn có đứa em trai đáng yêu, người một nhà vui vẻ là như vậy. Mặc dù ba không phải là ba ruột của cô, nhưng ông rất yêu thương cô không có một chút giả dối. Cho nên sau khi mẹ qua đời biết mình bị bệnh, ông đành phải ủy thác cô cho cha ruột của cô. Nếu ba biết những ngày cô sống ở nơi này không hạnh phúc thì có hối hận với quyết định đó không?

Chắc là không thể nào! Nghĩ tới lúc trước mình mới tìm được đứa em trai chất phác kia đã hơn 20 tuổi, trên người còn mặc bộ quần áo vá vụn. Nó làm công nhân bốc vác ở một công trình xây dựng, ngay cả tiểu học cũng không học xong. Sau khi ba qua đời, mỗi bữa cơm đều phải ăn chực mỗi nhà một chút để sống qua ngày...

“Leng keng...” Cô đang suy nghĩ thì tiếng chuông cửa vang lên, Lý Lạc chỉnh lại quần áo trên người, đi ra mở cửa.

“Chị, cái đó, ngày mai chị lập gia đình, em đến xem chị một chút.” Lý Lạc vừa rồi còn đang nghĩ em trai thì em trai đã xuất hiện ở trước mặt mình, trong tay còn cầm một bó hoa bách hợp.

Nhìn thấy Lý Lạc nhìn chằm chằm bó hoa, tiểu Hồ có chút ngại ngùng, quần áo trên người cậu đều là chị mua cho, cậu sợ chị nói mình tiêu tiền bậy bạ. Tiểu Hồ vội vàng giải thích: “Người ta nói ý nghĩa của loài hoa này tốt, ý là trăm năm hảo hợp cho nên em bỏ tiền ra mua cho chị một bó.”

“Rất thơm!” Lý Lạc nhận lấy bó hoa rồi kéo em trai vào cửa, một ngày trước khi kết hôn không có một người thân hay bạn bè nào đến xem cô, chỉ có em trai tới, cũng coi như có tâm.

“Ăn cơm chưa? Chưa ăn thì chị làm cho em.” Lý Lạc hỏi, tiểu HỒ vẫn không muốn dùng tiền của cô, cho nên Lý Lạc biết nó cũng không có bao nhiêu tiền.

“Ăn, ăn!” Tiểu HỒ vuốt đầu tóc của mình, cười ngây ngô nói.

Rửa vài trái cây để vào trong đĩa mang ra, cầm lấy một quả táo vừa gọt vỏ vừa nói: “Hai ngày nay có mệt không?”

“Không mệt, không mệt, anh Triệu cũng chỉ để em lái xe, vác mấy thứ đồ nặng gì đó cũng không để cho em làm.” Tiểu HỒ liên tục khoát tay, công việc chị tìm cho cậu tốt hơn công việc trước kia mình tìm rất nhiều.

“Nếu không thích thì nói cho chị biết, chị sẽ đổi việc khác cho em.” Lý Lạc gọt quả táo xong đưa cho tiểu HỒ nói.

Tiểu HỒ cầm lấy quả táo lên cắn lớn một miếng to: “Thích... không cần... đổi.” Tiểu HỒ vừa ăn quả táo vừa nhìn Lý Lạc. Cậu phát hiện hình như Lý Lạc không vui vẻ, ăn xong quả táo trên tay, ân cần hỏi: “Chị, bộ dáng của chị không giống như người muốn làm cô dâu?”

Lý Lạc sững sốt xoa xoa đầu của nó, cười khổ nói: “Sao lại không giống, nhóc con em từng thấy qua cô dâu rồi à?”

“Không phải, trước kia tiểu Mỹ ở cách vách nhà, trước ngày đám cưới em thấy cô ấy cười rất vui vẻ, nhưng còn chị, trên mặt chị không có nở một nụ cười! Với lại, sao ngày hôm nay không có ai đến ở cùng chị vậy?” Tiểu HỒ nhớ lại nói, lúc tiểu Mỹ kết hôn rất náo nhiệt, nhưng nơi này của chị lại lạnh lẽo như vậy.

“Hôm nay cũng không phải chủ nhật, người trong thành phố là thế, không thích quá náo nhiệt. Ngày mai hôn lễ gom một đồng người lại ăn một bữa cơm là được.” Lý Lạc giải thích, hy vọng giải thích này đủ để cho thằng ngốc này tốt hơn một chút.

Tiểu HỒ híp mắt, cười lộ ra hai hàm răng, ngốc ngốc nói: “Thì ra là thế! Người trong thành phố và người ở nông thôn em không giống nhau. Chị, chị xem còn có việc gì để cho em làm không? Em không bận gì nhiều có thể giúp chị chút ít.”

“Không có, không có việc gì muốn em làm. A, đúng rồi, tiểu HỒ, chị muốn để lại phòng này cho em, đây là tự chị mua. Mặc dù không lớn nhưng là do chị dùng tiền mình kiếm về mua được. Sau này kết hôn, chị cũng không ở nơi này, để trống cũng rất tiếc.” Lý Lạc đã sớm nghĩ kỹ, trước kia không tìm được em trai, bây giờ tìm được rồi, phải cố gắng hết sức cho nó sống tốt hơn một chút.

Tiểu HỒ lắc đầu: “Chị, ba nói, nếu như chị còn nhận em thì chính là chị của em, cả đời này em cũng là em trai của chị. Chị không cần cho em cái gì hết, tự em có thể nuôi sống bản thân em.”

“Tiểu...” Lý Lạc còn muốn nói gì thêm nhưng lúc này điện thoại lại vang lên. Lý Lạc cầm nó lên thì thấy đó chính là đối tượng ngày mai kết hôn của mình gọi đến. Lý Lạc không muốn gọi hẳn là vị hôn phu, bây giờ cô hết sức bài xích người này. Nếu không phải hôn lễ ngày mai không thể hủy thì Lý Lạc thật sự cũng không muốn cưới.

Điện thoại vẫn vang: “Chị, sao chị không nghe điện thoại vậy?” Nghe được giọng của tiểu Hồ, Lý Lạc mới hồi phục lại tinh thần, cô không muốn để cho em trai lo lắng. Lý Lạc cầm lấy điện thoại đi ra ban công.

“Alô.”

“Lạc Lạc à, là anh, bây giờ em đã chuẩn bị xong chưa? Có cần anh giúp gì không?” Đầu điện thoại bên kia truyền tới giọng nam dễ nghe.

“Còn gì để chuẩn bị sao, anh đừng giả mù sa mưa nữa.” Trước kia Lý Lạc cảm thấy giọng nói của hắn rất êm tai, nhưng kể từ khi biết được chuyện đó, cứ mỗi khi nghe giọng nói của hắn thì cô muốn nôn ra.

“Lạc Lạc... em... vẫn còn tức giận hả?”

“Tức giận, tức giận cái gì? Có cái gì đáng giận à?” Lý Lạc mỉa mai nói.

“Lạc Lạc, ngày mai chúng ta sẽ kết hôn! Anh biết đó là lỗi của anh, nhưng mà chúng ta sẽ sống với nhau cả đời, em...”

“Cả đời? Anh xác định? Bây giờ tỉ lệ ly hôn rất cao, nếu không phải các người ép tôi thì ngày mai căn bản sẽ không có hôn lễ.” Càng nghĩ cô càng tức giận, tất cả mọi người đều lừa gạt cô, ngay cả cha ruột của cô cũng không ngoại lệ, cái gì mà muốn tốt cho cô, cái gì là lời nói dối có thiện ý, thật sự là buồn cười!

Bên kia điện thoại yên lặng một hồi lâu, mới nghe được hắn tiếp tục nói: “Lạc Lạc, anh biết em tức giận anh, em hận anh, thật ra anh cũng hận mình, kể từ khi anh biết đứa trẻ kia là con của mình, anh tức giận không kém hơn em bao nhiêu. Nhưng mà, cho dù là thế anh cũng không muốn buông tay em ra. Lạc Lạc, anh xác định chúng ta sẽ đi hết cả cuộc đời, đối với đứa nhỏ đó chính là trách nhiệm của anh, anh luôn yêu em, mãi mãi là thế!”

“Ha ha, Tô Thiên Triết! Anh cho rằng mấy lời nói ngon ngọt này sẽ làm cho tôi tin sẽ tin sao? Đã có con riêng với người khác rồi, còn không buông tha tôi, anh cho rằng tất cả mọi người đều phải xem anh là trung tâm vũ trụ sao?” Lý Lạc xem thường, nếu như yêu cô thì sao lại lên giường của người phụ nữ khác sinh con, chỉ dùng một câu say rượu mất lý trí là có thể giải thích xong hả? Khi bằng báo cáo xét nghiệm DNA xuất hiện ở trước mặt cô, cô luống cuống tới mức nào, khi tất cả mọi người đều đứng ở bên cạnh hắn, cô đau lòng tới mức nào. Trách nhiệm? Có trách nhiệm là có thể thoát khỏi ư?

“Lạc Lạc, anh biết bây giờ có nói gì em cũng nghe không lọt tai, nhưng mà anh sẽ dùng quãng đời còn lại của mình bù đắp cho em, sẽ thực hiện lời hứa của

mình, em cứ chờ xem đi! Nghi ngơi sớm một chút, mai anh sẽ tới đón em đi sớm.” Hấn là không còn lời nào để nói, hấn là không muốn lại nghe Lý Lạc nói những lời không tốt. Tô Thiên Triết nhanh chóng cúp điện thoại.

Lý Lạc cầm điện thoại, chậm rãi ngồi xuống nền, hai tay ôm đầu gối, mặt vùi ở trên đùi.

“Chị, chị không thích thì không cần gả.” Tiểu Hồ vừa rồi đi tới phòng rửa tay thì không cẩn thận nghe được chị nói chuyện. Cuối cùng cũng hiểu tại sao trên người chị không có chút vui vẻ khi được làm cô dâu.

“...” Lý Lạc yên lặng, sao cô lại muốn kết hôn với vị hôn phu miệng luôn nói chỉ yêu cô, nhưng lại có đứa nhỏ với người phụ nữ khác chứ.

“Chị, em nói thật. Trước kia ba nói với em, cô gái muốn kết hôn thì phải tìm người mình thích, như vậy mới có thể hạnh phúc. Chị, chị còn nhớ mẹ từng nói gả cho ba mẹ rất hạnh phúc, đúng không?” Lời của tiểu Hồ gợi lại ký ức xưa của Lý Lạc.

Nhớ tới người mẹ đã qua đời của mình, lúc đó bà kéo ba nói mình rất hạnh phúc. Cũng nói cô phải lấy người mình thích, nhưng mà... cô cũng không thể nào quay đầu.

“Tiểu Hồ, có một số việc em không hiểu đâu! Hôn nhân ấy mà, có khi là bởi vì tình yêu, có khi là bởi vì lợi ích, cũng có khi là bởi vì quyền lợi, còn có khi là bởi vì cam kết... Từ khi chị tới nhà họ Lý thì nhất định phải có một mối hôn nhân như vậy, chị không thể thay đổi được.” Lý Lạc giải thích.

“Nhưng mà... chị không thích. Chị, chị không thích hôn sự này thì em cũng không thích. Những lời vừa rồi chị nói em cũng nghe được, người kia có người ở bên ngoài, lại có con riêng, chị đừng gả nữa, được không?” Tiểu Hồ lôi tay Lý Lạc còn nghiêm túc nói. Lúc nhỏ ba nói chị đi tới chỗ cha ruột thì sẽ hạnh phúc, nhưng chị bây giờ không có chút gì gọi là hạnh phúc cả.

“Tiểu Hồ, không còn kịp rồi, mai là ngày cử hành hôn lễ, giấy kết hôn cũng đã sớm nhận.” Nói tới đây Lý Lạc giơ tay lên vò tóc tiểu Hồ, cười nói: “An tâm đi! Chị tới đâu cũng có thể sống rất tốt, không nói nữa, chị đói bụng, chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa cơm đi! Chị lười nấu quá.”

Ăn cơm xong, không để ý tới sự phản đối của tiểu Hồ, Lý Lạc đuổi tiểu Hồ về, tự mình đi về nhà. Lúc đi ngang qua vườn hoa, Lý Lạc ngồi trên một cái ghế nhìn bầu trời. Bầu trời hôm nay có không ít sao, người thành phố rất ít khi có thể thấy nhiều sao như vậy. Lý Lạc nhắm mắt lại nghĩ tới lời của tiểu Hồ, nhỏ giọng thì thầm: ‘Nếu có thể trở lại lúc trước một lần nữa thì tốt quá.’

Lúc này, Lý Lạc nhắm mắt lại không có phát hiện trên bầu trời xuất hiện một ngôi sao xẹt qua.

Chương 2

Trở Lại Ngày Còn Bé

“**A**ừ...” Đầu đau quá! Chẳng lẽ là ngày hôm uống quá nhiều rượu đỏ sao? Lý Lạc dùng tay gõ gõ đầu, cố gắng làm đầu giảm bớt đau đớn. Mặc dù vẫn muốn ngủ tiếp nhưng không được, phải dậy thôi, cho dù không muốn thì hôm nay cũng là ngày kết hôn đó!

Dùng sức chống thân thể lên, kỳ lạ thật? Sao giường nhà cô lại cứng như thế? Lý Lạc chậm rãi mở mắt, nhìn lên đỉnh màn, tròn tròn mắt, lại vươn tay vén màn lên, nhìn cảnh tượng xa lạ mà quen thuộc trước mắt. Lý Lạc ngẩn người, chỗ này sao lại rất giống chỗ mình ở lúc trước thế?

“Tiểu Hoa, con tỉnh rồi hả? Khá hơn chút nào không?”

Lý Lạc chậm chạp lấy lại tinh thần, sững sốt, thất thần gọi: “Ba!”

Người ba chỉ có thể xuất hiện ở trong trí nhớ đi tới, dùng tay xoa xoa đầu cô, thở dài một cái thì thào nói: “Bớt nóng là tốt rồi.”

Là ba, là mùi hương của ba, Lý Lạc kích động dùng hết sức ôm lấy người ba mà cô chỉ có thể thấy ở trong mơ mà gào khóc.

Ba Giang sợ hết hồn, đứa nhỏ này sao vậy? Nhất thời không biết làm sao, ông đành ôm cô dỗ dành: “Tiểu Hoa ngoan, không khóc, không khóc, ba ở đây, ba ở đây...”

Lý Lạc khóc rất lâu mới ngừng lại, cầm lấy chén nước trong tay ba uống, sau đó uống thêm nửa ly sữa tươi, lại bị ba buộc uống thuốc xong rồi mới trở về giường nằm đắp chăn.

Sau khi ba Giang đi ra ngoài, Lý Lạc mới chống người ngồi lên, đặt tay lên mặt nhéo một cái “A” đau quá, không phải là mơ... Nhìn tới cánh tay của mình, rõ ràng là bàn tay của một đứa bé mà! Chẳng lẽ mình đã trở lại lúc còn bé rồi, trở lại lúc mình còn là Giang Tiểu Hoa ư?

Mặc quần áo tử tế xuống giường đi ra sân, nhìn những hình ảnh quen thuộc trước mắt, từ từ ngồi xổm xuống, nước mắt lại chảy xuống lần nữa, đây... thật sự là... tốt quá, thật sự là... tốt quá...

“Chị, sao chị khóc? Chưa hết bệnh hả? Còn khó chịu không?” Tiểu Hồ đi chơi từ bên ngoài về nhìn thấy chị mình đang ngồi khóc ở trong sân, chân ngắn nhỏ nhón chạy vội tới.

Lý Lạc, không, Giang Tiểu Hoa lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn lên “Xì” vui vẻ. Trên mặt tiểu Hồ dính đầy đống màu đen, dưới mũi còn có hai hàng nước mũi, trong mắt tràn đầy sự lo lắng nhìn cô.

“Tiểu Hồ à, em cũng lớn rồi còn không chú ý vệ sinh, nhìn cái mặt bẩn của em nè.” Tiểu Hoa lôi kéo tiểu Hồ đi vào trong nhà, dựa theo ấn tượng mơ hồ cầm cái chậu trong góc tường lên. Sau đó đổ ít nước sạch vào, đổ chút nước nóng từ trong ấm ra, lại múc chút nước lạnh từ trong lu nhỏ, thử xem nước có

ấm không. Sau đó cầm khăn lông sạch sẽ ở trên kệ để vào chậu, dùng khăn lông lau mặt sạch sẽ cho tiểu Hồ trước rồi mới rửa mặt cho nó.

“Chị, bệnh của chị tốt hơn chưa?” Tiểu Hồ ngược đầu hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu một cái, mang nước bắn trong chậu đổ ra ngoài sân, nhìn tiểu Hồ đi theo mình cười nói: “Ừ, chị khỏe rồi, em xem em đi, có chút nào giống đàn ông không? Chị bị bệnh thì em không tự rửa mặt được hả? Đúng là cậu nhóc bần mà.”

“Hi hi, em nhìn không thấy, tắm cũng không sạch sẽ.” Tiểu Hồ làm bộ chính trực nói.

Tiểu Hoa dùng ngón tay đâm đâm lên trán cậu: “Em đó, lười thì có, nếu chị không có ở đây thì cả đời này em cũng không rửa mặt hả?”

“Chị không ở đây? Chị muốn đi đâu? Có phải đi với mẹ hay không?” Tiểu Hồ nghe được lời nói của Tiểu Hoa sợ tới mức hai con mắt đỏ bừng.

Tiểu Hoa sừng sốt, để chậu xuống, ôm lấy tiểu Hồ an ủi: “Chị đùa với em đó! Chị không đi đâu hết, chị sẽ ở đây với em.”

“Ngó tay!” Tiểu Hồ đưa ngón tay út ra.

Tiểu Hoa cũng đưa ngón tay út của mình ra, lắc đầu một cái, đã bao lâu cô chưa ngó tay với người khác? Hai ngón tay móc lại một chỗ: “Ngó tay, thất cổ, một trăm năm không được thay đổi, ai vi phạm thì trở thành... con rùa nhỏ.”

Tiếng cười của hai chị em phát ra như tiếng chuông bạc...

Ba Giang đi tới trước nhà, nghe tiếng cười truyền ra từ trong nhà thì sừng sốt, đã bao lâu rồi ông không có nghe được tiếng cười của tụi nhỏ nhà mình. Đi vào trong sân thì thấy hai đứa bé chạy như bay tới chỗ mình, cúi người ôm hai đứa bé, người đàn ông một mét bảy cũng nhìn không được mà chua xót.

“Ba, ba, chị hết bệnh rồi, còn rửa mặt cho con nữa.” Tiểu Hồ vui vẻ nói cho ba Giang biết.

“Ba, ba không biết tiểu Hồ bần bao nhiêu đâu, nhìn không ra màu da ban đầu luôn...” Tiểu Hoa cũng bĩu môi ôm lấy ba Giang làm nũng, có thể nhìn thấy ba... thật tốt, làm nũng với ba... cũng thật tốt...

Ba Giang mỗi tay kéo một đứa nhỏ, nghe hai đứa nhỏ mỗi người một câu làm lòng ấm áp.

Lát sau, ba Giang làm cơm xong gọi hai đứa bé vào ăn cơm, Tiểu Hoa uống chén cháo, trước mắt không có bao nhiêu món ăn, lại nghe âm thanh ba và tiểu Hồ uống cháo “xùm xụp”. Mặc dù thô lỗ, nhưng Tiểu Hoa lại cảm thấy rất thỏa mãn, đây... chính là mùi vị và âm thanh trong trí nhớ.

Cơm nước xong xuôi, ba Giang đuổi Tiểu Hoa và tiểu Hồ đi ra ngoài. Tiểu Hoa muốn rửa chén giúp nhưng ba không cho. Dưới sự giám sát của ba Giang, Tiểu Hoa đành phải uống thuốc.

Buổi tối đùa giỡn với tiểu Hồ xong, sau đó đốc thúc nó đi rửa chân, còn buộc nó đánh răng, hai người nằm trên giường một lát thì ngủ mất.

Bởi vì uống nước quá nhiều cho nên nửa đêm Tiểu Hoa phải dậy vì buồn tiểu, xuống giường tìm cái xô để giải quyết nhu cầu thân thể, vừa mới chuẩn bị lên giường thì Tiểu Hoa đột nhiên thấy phòng của ba mẹ sáng đèn. Tiểu Hoa tò mò muốn đi xem ba đang làm gì. Lén lút đi tới cửa phòng ba, vừa định hỏi tại sao ba còn chưa ngủ thì nghe được giọng của ba.

“Mẹ hai đứa, Tiểu Hoa hết bệnh rồi, em thấy thế nào? Em yên tâm, anh đã gọi điện thoại cho người kia, hẳn đồng ý nuôi Tiểu Hoa. Về sau Tiểu Hoa có thể đi học như bao đứa trẻ khác, không chừng còn có thể lên đại học. Tiểu Hoa của chúng ta rất thông minh, nhất định sẽ qua thật tốt... Còn có một chuyện, em đó, đừng trách anh, anh không tính chữa bệnh, ung thư này có chữa cũng không hết, cũng không thể vì vậy mà lãng phí tiền bạc. Anh muốn bán nhà để tiền lại cho tiểu Hồ, gửi vào trong thẻ tín dụng. Anh cũng hỏi rồi, có thể nửa năm lấy một lần, hẳn là có thể cho nó dùng để đóng tiền đến trường. Sau đó anh tính gửi tiểu Hồ đến nhà cô nó, cũng không còn cách nào khác. Mặc dù cô nó có chút tật xấu nhưng đối xử với tiểu Hồ cũng không tệ lắm. Mẹ hai đứa, em sẽ không trách anh đúng không...”

Tiểu Hoa ở ngoài cửa sổ che miệng lại, cố gắng đè nén tiếng của mình, lại lặng lẽ trở về phòng mình. Dưới ánh sáng yếu ớt, cô nhìn tiểu Hồ trên giường, Tiểu Hoa rốt cuộc không không chế được tâm tình. Thì ra... ba... đã sớm biết... bệnh của mình, thì ra... ba... chỉ muốn cho cô cuộc sống tốt hơn... Trong đầu nghĩ tới tính toán của ba, nghĩ tới tiểu Hồ sau khi mình bị đưa đi ngay cả tiểu học cũng không có học xong, tiền của ba để lại cho nó đều đi đâu? Sau khi mình tìm được tiểu Hồ cũng không nghe nó nhắc tới cô...

Mình nên làm gì đây? Ông trời ơi, bây giờ con phải làm gì đây...? Không đúng, tiểu Hồ từng nói qua, thầy thuốc Trung y đầu thôn Đông có châm cứu cho ba vài lần đã làm cho ba vốn không sống đến 1 năm mà kéo dài đến 3 năm, mà lúc đó châm cứu cô đã rời đi hơn nửa năm. Vậy có phải để cho ba trị sớm một chút thì cũng có thể sống lâu hơn một chút hay không?

Vừa mới moi ra từ trong miệng tiểu Hồ biết được bây giờ nó 5 tuổi, cô 9 tuổi, còn có 4 ngày nữa là cúng 49 ngày của mẹ. Mẹ mất vào ngày 21 tháng 5 năm, bây giờ là ngày 5 tháng 7 năm 1991. Cô nhớ rõ còn thiếu vài ngày nữa mới kết thúc kỳ nghỉ hè năm đó thì cha đến đón mình, ngày 1 tháng 9 khai giảng cũng chính là còn cách hơn 15 ngày cha tới đón mình. Cô nhất định phải làm cho ba bỏ ý định giao cô cho cha trong vòng 1 tháng, cũng phải làm cho ba tới thầy thuốc Trung y kia chữa bệnh, ba nhất định có thể sống lâu hơn một chút...

Mặc dù cha cuối cùng vẫn đứng về bên Tô Thiên Triết, nhất định phải bắt mình gả cho hắn, nhưng mấy năm qua ông đối với mình cũng không tệ. Mặc dù

mẹ kế kia tương đối thương con trai của bà, nhưng vì cha và ông nội kiểm soát nên cũng không làm gì mình.

Mặc dù mẹ là vợ cả của cha nhưng ở nhà họ Lý không ai thừa nhận bà, chỉ vì mẹ là cô gái nông thôn đơn thuần do cha mang về, nghe mẹ nói cũng chỉ là nhận giấy hôn thú với ba chứ không có đãi tiệc rượu, làm cho mọi người đều nghĩ mình là con gái riêng, là kết quả cha không kiềm chế được trước khi kết hôn. May mắn là sau khi mẹ rời khỏi mới phát hiện mình mang thai, lúc cha vừa ly hôn với mẹ xong thì kết hôn ngay lập tức, làm cho mình cực kỳ hoài nghi nhân phẩm của cha, mà nó cũng là nguyên nhân làm cho tình cảm cha con cô có ngăn cách.

Thôi, thôi, cô cũng đã sống lại thì không cần thiết phải rối rắm nghĩ đến mấy chuyện cũ này nữa. Đời này cô sẽ chăm sóc cho ba thật tốt, nuôi tiểu Hồ thật tốt, tìm người thật lòng yêu thương mình để sống cả đời nữa là đủ. Mấy chuyện tình yêu hận thù của mẹ, ba, cha và mẹ kế trước kia đều không liên quan tới mình, mình cứ sống cuộc sống tạm ổn như bây giờ là đủ rồi.

Trong lúc suy nghĩ thật lâu thì trời cũng dần sáng, Tiểu Hoa lúc này mới chìm vào giấc ngủ, cũng may là gần đây cô bị bệnh nên ba Giang cũng không gọi cô dậy. Chờ lúc Tiểu Hoa tỉnh dậy thì đã giữa trưa, đứng lên rửa mặt xong thì thấy ánh mắt buồn bã của tiểu Hồ.

Chương 3

Sự Thật Không Thể Nào Thay Đổi

“**C**hị, chị thật là có thể ngủ đó, ba còn không cho em gọi chị!” Tiểu Hồ bĩu môi oán trách.

Tiểu Hoa dùng tay xoa mặt của nó, buồn cười nói: “Chu cái miệng nhỏ nữa thì miệng của em sẽ trở thành nơi để treo bình dầu đó!” Hì hì, làn da của trẻ con thật sự rất tốt, cảm giác thật mềm mại.

Tiểu Hồ thật vất vả tránh khỏi bàn tay của Tiểu Hoa nói: “Ba bảo chị dậy rồi ăn cơm uống sữa tươi!”

Hôm qua Tiểu Hoa không để ý, hôm nay nghe được lời tiểu Hồ nói mới nghĩ đến lúc nhỏ ngày nào mình cũng có sữa tươi uống, còn em trai thì không có. Cô từng hỏi ba tại sao, ba nói em trai không đi học, đợi lúc nó đi học thì mới cho uống.

Tiểu Hoa kéo tiểu Hồ qua nói: “Hôm qua ngủ cả ngày, ăn một chút cơm. Hôm nay chỉ muốn ăn cơm, em uống hết sữa đi!”

“Đợi tới lúc em đi học, em cũng có thể uống nó mỗi ngày, uống ngon thật, lại ngọt nữa.” Tiểu Hồ nghe được lời của chị gái thì cầm ly lên uống hết.

Tiểu Hoa đau lòng nhìn nó, nhà người ta đều là trọng nam khinh nữ nhưng mà ba đối xử với mình còn tốt hơn tiểu Hồ nữa. Cô nhớ rõ lúc này, sữa tươi chỉ có các công nhân mới được uống thôi.

Tiểu Hoa nhìn thời tiết tốt bên ngoài, trời nóng cũng không cần phải ăn nóng cơm, lấy một chén cơm có chút lạnh ở mặt trên trong nồi ra ăn, vừa ăn vừa nói chuyện với tiểu Hồ, chỉ một lát sau lại nói về hàng xóm, còn vô tình kiếm được ít thông tin về thầy thuốc Trung y, cô lại bắt đầu suy nghĩ đến dáng vẻ của người đó theo lời tiểu Hồ kể.

Ăn cơm tối xong, thu dọn chén đĩa, đuổi tiểu Hồ đi sang chơi với tiểu Mỹ ở nhà kế bên. Tiểu Hoa đi vào phòng ba mẹ, cô muốn tìm tờ giấy khám bệnh của ba cô, xem tình huống bây giờ thế nào rồi.

Vất vả lắm mới tìm được tờ giấy khám bệnh của ba ở trong hộp sắt, tự ý mở ra, vừa nhìn thấy trong đầu Tiểu Hoa ‘ầm’ một tiếng, trên đó chỉ có mấy chữ “Ung thư dạ dày giai đoạn cuối”. Vốn còn ôm một chút hy vọng thì hy vọng bây giờ nó đã tan biến.

Định thần lại, cất giấy khám bệnh vào trong hộp sắt rồi để lại chỗ cũ. Nhất định phải để cho ba trị liệu sớm, không chừng sẽ có kỳ tích xuất hiện.

Gọi tiểu Hồ ở nhà bên về, dặn nó chơi ở trong sân, coi cửa. Sau đó Tiểu Hoa đi tới nhà của thầy thuốc Trung y.

“Bà Triệu, ông Triệu có ở không ạ?” Nhà của thầy thuốc Trung y cách nhà cô không xa, từ xa đã nhìn thấy vợ của ông ấy đang ngồi nói chuyện với mấy bà ở trên tầng đá thì đến Tiểu Hoa cười hỏi.

Bà Triệu gật đầu nói: “Ở đây, ở đây, đang ở trong sân thảo dược bảo bối của ông đó!”

Tiểu Hoa lễ phép nói: “Cám ơn bà Triệu, dì Sao, thím, bà Lý, con đi tìm ông một chút, mọi người nói chuyện vui về nha!”

Nói xong Tiểu Hoa chạy vào trong nhà ông Triệu, từ xa cũng có thể nghe được tiếng mấy bà nói chuyện.

“Xem Tiểu Hoa này, thật hiểu chuyện, ai... đứa trẻ đáng thương, bây giờ cũng là một đứa trẻ không có mẹ, còn có tiểu Hồ kia cũng là đứa bé ngoan, chặc chặc... thật đáng thương...”

“Phải không đấy? Hai ngày trước còn bị bệnh, xem ra mới tốt...”

...

Đi vào sân của ông Triệu thì thấy ông đang cầm một cái kính ngòi xỏm trên mặt đất cẩn thận xem mâm thảo dược. Tiểu Hoa không có quấy rầy ông, vẫn đứng chờ ở một bên, lúc ông Triệu chuẩn bị đứng dậy thì mới chạy nhanh tới đỡ lấy ông.

“Tiểu Hoa à! Hết bệnh chưa?” Ông Triệu thấy Tiểu Hoa thì kéo tay cô bắt mạch: “Ừ, tốt lắm, thuốc tây nhanh hết bệnh, bắt quá chỉ trị được phần ngọn. Tiểu Hoa à, sau này phải ăn cơm nhiều, vận động nhiều, biết không?”

“Dạ, con đã biết!” Tiểu Hoa gật đầu một cái.

Ông Triệu ngồi vào xích đu một bên, bên ngoài ông Triệu có một cây to, ánh mặt trời chiếu qua mấy tầng lá cây chiếu xuống dưới, không nóng mà ngược lại rất thoải mái. Ông Triệu đứng đưa cầm quạt hương bồ quạt nhìn thấy Tiểu Hoa không có đi, ông Triệu tò mò hỏi: “Tiểu Hoa, tìm ông có việc gì à?”

Tiểu Hoa cắn cắn môi nói: “Ông ơi, dựa vào thuốc Đông y có thể trị được ung thư dạ dày giai đoạn cuối không?”

Ông Triệu nhìn Tiểu Hoa một hồi chậm rãi lắc đầu, thời gian trước mình thấy Giang Tử thì phát hiện sắc mặt nó không tốt, bắt mạch cho nó thì nó không chịu, không nghĩ tới đã nghiêm trọng như vậy.

Nhìn thấy đối phương lắc đầu, nước mắt Tiểu Hoa rơi xuống, ông Triệu đau lòng lau nước mắt cho cô, đứa nhỏ đáng thương, mẹ mới vừa mất, cha lại...

“Ông ơi, ông nói thử xem, nếu bây giờ bắt đầu trị liệu thì còn có thể sống bao lâu?” Tiểu Hoa nhắm mắt lại hỏi.

Ông Triệu bất đắc dĩ nói: “Ông cũng không thể nói rõ, chẳng qua tới giai đoạn cuối, thuốc Tây đã không có tác dụng, chỉ có thể trị bệnh bằng hóa chất. Thuốc Đông y hơn nữa châm cứu trị liệu đúng mực thì có thể sống thêm mấy năm.”

“Vậy ông chữa bệnh giúp ba con được không?” Tiểu Hoa kéo tay áo của ông Triệu cầu xin.

Ông Triệu gật đầu nói: “Chỉ cần con kéo ba con qua đây thì ông sẽ cố gắng hết sức mà trị bệnh cho nó.”

Tiểu Hoa cúi đầu khom mình về phía ông Triệu, nghẹn ngào nói: “Cám ơn ông, con sẽ mau chóng thuyết phục ba con. Ông có thể nói cho con biết mấy thứ kiêng kỵ của bệnh này không?”

...

Đi ra khỏi nhà ông Triệu, lòng của Tiểu rất nặng nề, thậm chí về nhà cũng không có tâm trạng đùa giỡn với tiểu Hồ.

Tiểu Hồ nhìn tâm trạng của chị không tốt cũng không dám làm âm ỉ, từ nhỏ cậu đã biết nhìn sắc mặt của người khác. Nhìn thấy chị cầm chổi quét sân thì ngoan ngoãn chạy đi lấy ki đến đưa cho cô. Hai chị em quét sạch toàn bộ ba căn phòng, sau đó lại lau sạch mấy cái bàn ghế. Mặc dù phần lớn là Tiểu Hoa làm, còn tiểu Hồ thì chạy tới chạy lui.

Làm xong mấy chuyện này, Tiểu Hoa nhìn bản thân và tiểu Hồ đều rất bẩn, lại nhìn thấy hai bồn nước lớn ba phơi nắng trong sân, theo trí nhớ, cô và em trai thường dùng cái này để tắm rửa.

Đưa tay vào bồn nước thử xem nước đã ấm chưa, kéo một bồn nước khác đến dưới ánh nắng. Sau đó đi vào trong nhà lấy xà phòng ra, lại cầm một bộ quần áo sạch sẽ của tiểu Hồ tới thả một bên, cài chốt cửa lớn lại.

“Chị tắm rửa cho em hả?” Tiểu Hồ hỏi.

Tiểu Hoa vừa giúp nó cởi quần áo vừa nói: “Biết rõ còn cố hỏi, chẳng phải là nhìn thấy rõ ràng sao, còn giả vờ hỏi lại một chút mới hiểu hả?”

Tiểu Hồ cười hì hì không nói gì, nhưng mà ngoan ngoãn cởi hết quần áo. Trước hết múc nửa bồn nước đổ vào trong chậu rửa mặt, cũng may bồn không nhỏ cho nên để tiểu Hồ ngồi vào trong chậu, trước dùng khăn mặt chà lên người nó. Tiểu Hồ cũng không an phận, ở trong nước không ngừng nghịch phá. Tiểu Hoa tức giận đánh lên mông nó một cái mới chịu an tĩnh.

Dùng khăn lau trái mướp nhỏ xíu của tiểu Hồ trước, cũng may mà tiểu Hồ chỉ mới 5 tuổi nên Tiểu Hoa không có cảm giác đàn ông phụ nữ gì với nó.

Lúc lau người cho tiểu Hồ, lau làm cho nó ngứa ngáy, chọc tiểu Hồ cười khanh khách vì nhột, Tiểu Hoa cũng vì vậy mà vui vẻ hơn. Sau khi lau sạch, dùng xà phòng xoa lên trái mướp nhỏ, sau đó xoa trên người tiểu Hồ một lần, đương nhiên còn có cái đầu trọc của nó. Sau đó dùng nước không được sạch sẽ trong bồn xả hết bọt xà phòng trên người tiểu Hồ, rồi kéo bồn nước bần đến đổ xuống mép rãnh nước. Cuối cùng mang nước sạch trong chậu rửa mặt đổ vào bồn nước lớn, dùng nước sạch xả lên người nó một lần nữa. Tiếp đó dùng khăn mặt lau khô thân thể nó, cho nó mặc quần áo sạch sẽ vào.

Tiểu Hoa duỗi cái lưng mỏi, thật sự rất mệt đó, nhìn người mình bị tiểu Hồ làm ướt sũng, không chút khách khí cầm một băng ghế nhỏ để ra ngoài cho nó, mở cửa lớn ra để tiểu Hồ ngồi ở ngoài canh cửa giúp mình tắm, vào bên trong gài cửa lại.

Nhìn một chậu nước kia, lại sờ tóc của mình, Tiểu Hoa thở dài một hơi, mang nước cuối cùng tiểu Hồ dùng, lại lấy chút nước chút ở trong chậu rửa mặt. Bất quá cố gắng đổ phần nước còn trong ra, nhưng không còn trong suốt bao nhiêu, Tiểu Hoa bật cười lắc đầu một cái. Từ bệ cửa sổ lấy xuống một cái chai tên Thanh Sáng, nhớ tới trước kia lúc Thanh Sáng náy mới bắt đầu là sản phẩm chuyên dùng cho phái nữ, đây là ba đặc biệt mua cho mẹ và cô dùng thì phải?

Dùng một ít nước trong chậu rửa mặt và nước còn dư lại trong bồn lớn, Tiểu Hoa cố gắng tắm rửa sạch sẽ. Sau khi tắm xong thì thay quần áo sạch, dùng cây lược gỗ bắt đầu chải mái tóc xơ của mình, không có gì để giúp dễ chải, thật sự rất không tiện mà? Tiểu Hoa vừa cảm khái xong ngay lúc thả cây lược gỗ xuống thấy bên cạnh có một lọ dầu hoa mới dành để chải tóc, nhất thời hiện một vạch đen trên trán.

Chải tóc xong mới mở cửa cho tiểu Hồ đi vào: “Sao chị tắm lâu vậy?”

Dùng cây lược gỗ nhẹ nhàng gỡ lên đầu nó, không cho là đúng nói: “Chị cũng muốn đầu trọc như em để tắm rửa cũng nhanh hơn, chị nói cho em biết nè, vừa mới tắm rửa xong, đừng chạy loạn khắp nơi.”

“Đã biết.” Tiểu Hồ nghịch ngợm nói.

Tiểu Hoa mang quần áo dơ của mình và tiểu Hồ thay ra thả vào trong chậu. Sau đó lấy bàn chà, cũng may quần áo mùa hè mỏng, cho nên chỉ trong chốc lát là giặt xong. Bất quá cho dù không khó nhưng Tiểu Hoa cũng lãng phí không ít nước. Tiểu Hoa le lưỡi, lại bắt ba cục khò lấy nước rồi, cũng may mà vòi nước ở đầu thôn cách nhà mình không xa. Quê của Tiểu Hoa không phải rất lạc hậu, trong thôn có một phòng tắm lớn, một hàng có 5 vòi nước, giống như phòng tắm ở trường đại học; có điều là tắm ngoài trời, rất nhiều phụ nữ tới đó để giặt quần áo, làm vậy tiết kiệm sức không ít, có thể mang nước đến những nơi gần đây, nhưng Tiểu Hoa không nghĩ mình có thể tới đó giặt quần áo.

Làm xong mọi thứ, tính nấu cơm giúp ba nhưng nhìn nồi và bếp, Tiểu Hoa trợn tròn mắt. Trong nhà dùng ‘lò gió tây’ được lưu hành gần đây nhất, lửa trong lò rất tốt, đóng cửa lò cũng không có khói. Mặc dù dễ dùng hơn lò bình thường nhưng Tiểu Hoa không biết nhóm lửa, Tiểu Hoa cắt rửa đồ ăn xong để ở một bên nhưng không nấu.

Nhìn thấy tiểu Hồ tự chơi chạy tới chạy lui trong nhà, Tiểu Hoa trợn mắt, có thể chơi như vậy à? Gọi tiểu Hồ tới, kéo nó tới bàn đá trước nhà, lấy ra một quyển tập đã viết gần hết, lật lật quyển tập ra đến phía sau. Sau đó viết tên Giang Lâm lên, đó là tên đi học của tiểu Hồ, tiếp đó bắt đầu dạy nó viết chữ. Tiểu Hoa sáu tuổi thì đến trường, không có đi nhà trẻ, học kỳ sau là lên lớp 4, cô vừa mới qua sinh nhật 8 tuổi, bây giờ đã 9 tuổi.

Ở quê của Tiểu Hoa có một công xưởng chế tạo linh kiện máy móc, ba Giang làm quản lý ở đó, sáng 9 giờ đi chiều 5 giờ về, cũng không tính quá mệt. Chủ nhật được nghỉ đi dạo trong ruộng, trong nhà ít người nhưng không ít việc nên rất bận. Hôm nay, lúc ba Giang tan việc về nhà thì nhìn thấy quần áo đã được giặt sạch treo lên thanh sắt trong sân, sũng sột một chút. Từ khi vợ mất, quần áo trong nhà đều do ông giặt mỗi tối, đảo mắt thì thấy con gái đang dạy chữ cho con trai. Lòng ba Giang căng căng, nếu vợ còn sống thì tốt bao nhiêu?

Không có quấy rầy hai đứa nhỏ, đi vào trong nhà nhóm lửa nấu cơm. Cả nhà vui vẻ ăn cơm xong, Tiểu Hoa lại cướp việc rửa chén, lại lãng phí không ít nước. Ba Giang nhìn đến nước trong lu không còn nhiều, cầm đòn gánh lên đi gánh hai thùng nước về.

Trời tối, dỗ tiểu Hồ ngủ xong, Tiểu Hoa đi đến trước phòng ba gõ gõ cửa.

Chương 4

Làm Cho Ba Chữa Bệnh

“**B**a, con có chuyện muốn nói với ba.” Tiểu Hoa vừa gõ cửa vừa nói.

“Chờ một chút.” Tiếp theo Tiểu Hoa ở ngoài cửa nghe được tiếng sột soạt, phỏng đoán là ba đang mặc quần áo.

“Vào đi.” Nghe được tiếng của ba Tiểu Hoa đẩy cửa ra rồi đi vào.

Ba Giang ngáp giống như kéo đèn, Tiểu Hoa nhìn thấy sắc mặt của ba có chút không tốt lắm, âm thầm buồn rầu giống như mình đã chọn sai lầm thời gian đến.

Ba Giang cười tủm tỉm vỗ vỗ lên giường ý bảo Tiểu Hoa lại đây ngồi, vuốt đầu cô dịu dàng hỏi: “Tiểu Hoa tìm ba có việc hả?”

“Ba, ba đi xem bệnh có được không?” Tiểu Hoa nói thẳng ra tính toán của mình.

Ba Giang sững sốt có chút chật vật dời tầm mắt qua chỗ khác, không dám nhìn thẳng Tiểu Hoa cúi đầu quát lớn: “Đừng nghe người khác nói bừa, ba không có bệnh.”

“Con đã nghe những lời đêm qua ba nói với mẹ rồi, con còn nghe được ba muốn đưa con cho người khác, muốn bán nhà còn không muốn chữa bệnh, muốn đưa tiểu Hồ cho cô nuôi. Cô hung dữ như vậy, ba, con sợ.” Tiểu Hoa gất gao ôm ba Giang, cô thật sự không muốn rời đi...

“Tiểu Hoa, con hãy nghe ba nói, con nghe nhầm rồi, ba thật sự không có bệnh, đừng lo lắng được không?” Ba Giang không biết nên nói cái gì tiếp chỉ cười ha ha.

“Con đã xem giấy khám bệnh của ba, cũng hỏi qua ông Triệu rồi, ung thư dạ dày giai đoạn cuối, con biết đó là bệnh gì.” Tiểu Hoa cúi đầu có chút đau khổ.

Ba Giang không biết làm sao, không biết nói như thế nào cho con gái hiểu.

“Ba, ba không muốn đi bệnh viện vậy để cho ông Triệu xem bệnh cho ba được không?” Tiểu Hoa hỏi tiếp.

Ba Giang chưa từng có nghĩ đến sẽ nói vấn đề này với con gái thế nào cho nên vẫn yên lặng.

Nhìn thấy ba không nói lời nào, Tiểu Hoa sột ruột nước mắt ào ào tuôn xuống.

“Tiểu Hoa, không khóc... không khóc mà... Tiểu Hoa nói thế nào thì ba nghe như thế đó. Tiểu Hoa... con đừng khóc... ngoan... không khóc... không khóc. Tiểu Hoa, ba sai rồi... ba sai rồi... con đừng khóc nha...” Ba Giang vừa nhìn thấy con gái khóc thì hoàn toàn không có biện pháp, bắt đầu luống cuống tay chân hứa hẹn lung tung.

Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn ba Giang, nghiêm túc hỏi: “Ba... ba đồng ý... để... để cho ông Triệu... chữa bệnh cho ba... phải không?”

Ba Giang gật đầu còn ngoéo tay với Tiểu Hoa, nhìn thấy Tiểu Hoa nín khóc mỉm cười mới xoa xoa đầu cô, ôm cô lại để ngồi lên trên đùi của mình nói: “Tiểu Hoa yên tâm, ba sẽ chăm sóc con thật tốt, con còn nhỏ không cần phải suy nghĩ quá nhiều, biết không?”

“Dạ!” Tiểu Hoa ngồi ở trong lòng ba thoải mái nên cảm thấy buồn ngủ, nghe tiếng của ba dịu dàng khuyên giải an ủi chỉ trong chốc lát sau thì ngủ mất.

Lỗ mũi ngứa quá, xoa xoa... cọ cọ... sao vẫn còn ngứa nhỉ? Vung tay lên, “bốp” một tiếng, lại sờ nữa sờ thật mềm, còn nóng nóng, nhéo nhéo... ừ... xúc cảm thật tốt...

“Oa.” Chạm đến còn có người khóc? Tiểu Hoa không kiên nhẫn mở to mắt, chỉ thấy tiểu Hồ bụm mặt hai mắt thâm đẫm nước mắt lưng tròng nhìn mình, nghĩ đến vừa rồi giống như mình đánh tới cái gì có chút chột dạ, còn nhéo nhéo...

“Em ở bên giường chị làm gì vậy?” Tiểu Hoa đầu tiên tức giận tra hỏi tiểu Hồ.

Tiểu Hồ hít hít cái mũi, “hừ” một tiếng bước đi. Tiểu Hoa ngượng ngùng vội vàng mặc quần áo rời giường đuổi theo. Tính khí của tiểu Hồ rất lớn, ngay cả Tiểu Hoa đưa ly sữa để ở trong tay nó, nó cũng không để ý Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa vẫn đi theo nó, thật lâu sau tiểu Hồ mới tức giận lên án: “Gọi chị rời giường, chị còn đánh em!”

“Chị không phải cố ý, thật sự, chị xin thề!” Tiểu Hoa giơ lên ba ngón tay, nhìn thấy tiểu Hồ vẫn không có hành động gì thì vội vàng đưa mặt của mình ra, cười tủm tỉm nói: “Nếu không, em đánh lại đi?”

“Em sẽ không đánh chị, đàn ông không thể đánh phụ nữ!” Tiểu Hồ nói lời chính nghĩa.

“Đàn ông?” Tiểu Hoa nhìn tiểu Hồ từ đầu đến chân N lần cũng không có phát hiện ra khí chất đàn ông ở đâu. Đột nhiên nhìn thấy tiểu Hồ không quá vui vẻ, Tiểu Hoa vội vàng nói tiếp: “Tiểu Hồ thật thông minh, cũng biết nói câu này. Thật lợi hại!”

“Về sau không được đánh em!” Tiểu Hồ trừng đôi mắt yêu cầu.

“Ừ! Chị sẽ cố gắng hết sức, lần tới lúc chị ngủ em đứng cách chị xa một chút rồi gọi chị, chị đã không cẩn thận. Chị xin thề, chỉ cần em không làm sai chuyện gì, chị tuyệt đối không đánh em...” Tiểu Hoa giải thích.

Tiểu Hồ suy nghĩ một hồi mới nói: “Được rồi! Lần tới em đứng cách chị xa một chút rồi gọi chị.”

Nhìn thấy tiểu Hồ tha thứ cho mình nên Tiểu Hoa thở ra một hơi, rửa mặt đánh răng xong ăn cơm, lại bắt đầu dạy tiểu Hồ viết chữ. Tiểu Hoa cảm thấy tiểu Hồ thật thông minh, một chút cũng không thể tưởng được tiểu Hồ sẽ biến thành em trai vô cùng nhân hậu trong ấn tượng kia của mình, muốn học gì đó nhưng còn quá nhỏ, cho nên không thể biến thành Phương Trọng Vĩnh⁽¹⁾, mình nhất định phải dạy dỗ nó thật tốt, tuyệt đối không thể để cho nó trải qua cuộc sống dùng thể lực kiếm tiền.

“Chị, hai ngày nay chị bệnh còn chưa khỏe nữa sao? Sao lại thức dậy trễ như thế?” Trong lúc nghỉ ngơi tiểu Hồ hỏi.

“Chị không phải là bệnh vừa mới khỏi sao? Thân thể còn rất yếu, cho nên... qua hai ngày nữa thì khỏe hẳn.” Tiểu Hoa có chút xấu hổ, thật là mình ngủ nhiều hơn một chút, đến giữa trưa mới tỉnh lại.

“Chị là vì mình làm biếng mới lấy cớ này chứ gì?” Tiểu Hồ tặc lưỡi nói.

“Thằng nhóc chết tiệt, em dám chê cười chị à, đi viết chữ nhanh lên...” Tiểu Hoa có chút thẹn quá thành giận.

Tiểu Hồ cười tủm tỉm cầm lấy bút, đột nhiên còn nói: “Chị, em hỏi chị một vấn đề được không?”

“Em nói đi.” Tiểu Hoa không có tiếng động háo sắc nói.

“Cái đó, chị có biết là gà trống lợi hại hơn hay là gà mái lợi hại hơn hay không?” Tiểu Hồ ngây thơ hỏi.

Tiểu Hoa sững sốt, đây là cái vấn đề kỳ lạ gì thế? Thử nói: “Ờ... Gà trống khá lớn, hẳn là gà trống lợi hại hơn.”

“Hi hi, chị, chị nói sai rồi, hẳn là gà mái lợi hại hơn.” Tiểu Hồ đắc ý nói.

Mặt Tiểu Hoa mờ mịt hỏi: “Vì sao?”

Tiểu Hồ đảo con ngươi, vui tươi hơn hử nói: “Thím Trương lợi hại hơn chú Trương, mẹ lợi hại hơn ba, chị lợi hại hơn em, mọi người đều là giống cái, đương nhiên là gà mái lợi hại hơn rồi.”

“Thằng nhóc chết tiệt, em muốn ăn đòn...” Tiểu Hồ nói xong bỏ chạy, Tiểu Hoa tức giận ở phía sau điên cuồng đuổi theo đánh nó. Sau khi bắt được tiểu Hồ về, Tiểu Hoa cho nó viết tên của cô và nó mười lần xem như trừng phạt.

Nhìn tiểu Hồ viết đúng thì Tiểu Hoa mới cho nó đi ra ngoài chơi với bọn tiểu Mỹ. Mình thì khóa cửa lại, lại đi một chuyến sang nhà ông Triệu, nói một lát ba trở về thì dẫn ông đi qua xem bệnh. Ông Triệu nghe xong thì đồng ý.

Hôm nay ba tan tầm rất sớm, Tiểu Hoa vừa muốn nói dẫn ông đi cho ông Triệu xem thì ba lại nói, hôm nay không đi được. Ngày mai là cúng 49 ngày của mẹ, tối hôm nay phải mời vong linh, biết được Tiểu Hoa đã nói với ông Triệu thì cho cô lại đi qua nói một lần nữa.

Ở nông thôn cúng 49 ngày là rất quan trọng, tiếng kèn, tiếng khóc... vang thành một mảnh. Tiểu Hoa và tiểu Hồ đều mặc đồ tang, quỳ gối trước linh vị, mỗi người đến viếng mẹ đập đầu thì phải đập đầu lại trả lễ. Tiểu Hoa thì tốt, còn tiểu Hồ trong chốc lát không kiên trì được.

“Tiểu Hồ, em ngồi một lát đi, chút nữa em còn phải đi với ba mời vong linh.” Tiểu Hồ là bé trai nam, dựa theo tập tục phải đi ra nghĩa địa mời vong linh của mẹ, cũng chính là ý rước linh hồn mẹ về.

Người đến cũng đủ, ba mang theo tiểu Hồ, tiểu Hồ ôm bài vị của mẹ đi tới nghĩa địa, vừa đi vừa khóc... làm cho Tiểu Hoa cũng nước mắt lưng tròng.

Sau khi ba và tiểu Hồ đi rồi về thì một bác gái cầm một ly nước trà đưa cho Tiểu Hoa, dạy cô một lát người mời vong linh trở về thì Tiểu Hoa phải khóc như thế nào. Tiểu Hoa nghe lời bác gái nói rồi cuộc nhịn không được khóc lớn lên. Trong lòng càng nổi lên tình cảm nhớ thương mẹ, nếu như có thể thật sự mời mẹ trở về thì tốt biết bao nhiêu.

“Hoa à, bây giờ không được khóc biết không? Một lát phải khóc như vậy thì mẹ con mới có thể trở về, bây giờ đừng khóc trước nha!” Bác gái ôm Tiểu Hoa vào lòng bắt đầu dỗ dành.

Tiểu Hoa khóc một lát, mặc dù biết nói kế tiếp khóc la thật giả tạo nhưng đây cũng là tập tục phải dựa theo mà làm. Mình cũng thật hy vọng mẹ có thể trở về nhìn mình một chút.

Lúc mời vong linh trở về thì Tiểu Hoa cầm ly trà, quỳ gối trước cửa khóc la: “Mẹ ơi... mẹ hãy trở về đi... trở về... lại... uống một lần... con gái... rót trà... cho mẹ nè..., trở về đi... mẹ ơi..., con nhớ mẹ lắm... mẹ ơi... trở về đi... trở về... ô ô...”

La hét đến đây Tiểu Hoa rốt cuộc kêu không nổi nữa, chẳng qua là ‘ô ô...’ bắt đầu khóc. Bác gái bên cạnh ra hiệu bảo Tiểu Hoa mang nước trà đổ xuống đất. Tiểu Hoa không có phản ứng chỉ quỳ ở đó khóc, gấp đến mức độ bác gái vội vàng đi đến trước mặt cô nói cho cô biết, Tiểu Hoa mới ngậy ngốc mang nước trà đổ xuống đất.

Kế tiếp, tiểu Hồ đặt bài vị lên trên bàn thờ, mọi người bắt đầu đốt giấy vàng mã cho mẹ Tiểu Hoa, giấy đốt vừa đủ thì tiễn mọi người trở về. Dựa theo tập tục, trong đêm nay tiểu Hồ không thể ngủ để dâng hương liên tục cho mẹ. Ở nông thôn, bé gái không thể dâng hương án, cho nên Tiểu Hoa không thể giúp tiểu Hồ, nhưng tiểu Hồ quá nhỏ cho nên ba phải giúp nó để cho Tiểu Hoa mang tiểu Hồ đi ngủ. Tiểu Hoa tuổi còn nhỏ không thể tranh với ba, chỉ có thể mang theo tiểu Hồ đi ngủ.

Ngày hôm sau, gà vừa gáy sáng thì Tiểu Hoa vội vàng kéo tiểu Hổ rời giường. Tiểu Hoa vất vả tốn sức miệng lưỡi mới làm cho ba đi nghỉ ngơi, còn lại do cô chỉ huy tiểu Hổ đi làm.

Hơn tám giờ sáng, người hỗ trợ đã tới rồi, Tiểu Hoa vội vàng kêu ba thức dậy ra tiếp đón. Cúng 49 ngày làm không lớn, lúc cúng 100 ngày mới mời người ngồi lại ăn cơm. Mấy bác gái thấy nhà Tiểu Hoa tùy tiện nấu ít mỳ sợi cho mọi người, ăn xong sau đó về nghỉ xem như Tiểu Hổ và ba đã đưa mẹ trở về, tục gọi là mời vong linh cúng 49 ngày lần này mới tính làm xong.

Tiểu Hổ rất hiểu chuyện, từ ngày hôm qua đến bây giờ không biết quý bao nhiêu lần, đập đầu bao nhiêu cái cũng không có lười biếng, cũng không khóc, làm cho Tiểu Hoa thật đau lòng. Mùa hè vốn là mặc quần áo mỏng, Tiểu Hoa kéo ống quần của tiểu Hổ lên nhìn thấy một mảng xanh lớn, âm thầm thật may mắn là mình đã chuẩn bị quần dày cho nó.

Buổi sáng mỳ sợi còn dư lại ba lại nấu cho hai chị em cô rồi thêm mỗi người một quả trứng gà, ăn xong thì đuổi hai người bọn họ đi nghỉ ngơi. Tiểu Hoa để cho tiểu Hổ và ba đi ngủ, mình bắt đầu thu dọn. Ba vốn không đồng ý nhưng Tiểu Hoa vẫn không nghe, ép ông lại đi nghỉ ngơi, còn nói một lát đi đến chỗ ông Triệu xem bệnh.

Nhìn thấy Tiểu Hoa chấp nhất như vậy ba Giang có chút vui mừng cũng có chút đau lòng, âm thầm tính toán, trước cứ tùy ý Tiểu Hoa, phỏng đoán trẻ con cũng không thể kiên trì được bao lâu.

Ghi chú:

1. Vương An Thạch là một chính trị gia, một nhà văn thế kỷ 11. Trong đó bài văn “Phương Trọng Vĩnh” kể rằng, tác giả gặp một thần đồng Phủ Châu tên Phương Trọng Vĩnh. Đứa trẻ này được sinh ra trong nhà nhiều thế hệ là nông dân, mãi cho tới khi lên 5 tuổi vẫn chưa được nhìn thấy giấy mực bút nghiên. Có một ngày, nó lại tự dưng khóc đòi có những thứ ấy, cha nó không khuyên bảo được, đành mượn bút và giấy cho nó. Phương Trọng Vĩnh lập tức viết bốn câu thơ, tự đề tên của mình. Cha của nó mới đưa bài thơ cho người cùng quê đọc xem, xét về thi tài văn chương và đạo đức đều rất đáng giá. Lại chỉ định đề mục, để thằng bé làm thơ, nó lập tức hoàn thành luôn, từ đó Phương Trọng Vĩnh trở thành thần đồng không học mà biết, danh tiếng đồn khắp đại giang nam bắc. Cha Vĩnh rất vui mừng, thường dẫn Vĩnh tham gia các hoạt động xã giao để kiếm lợi. Sau đó, vì không được giáo dục tiếp tục, Vĩnh dần dần trở thành một đứa trẻ rất bình thường. Bài “Thương Trọng Vĩnh” cũng được người đời sau coi là bài mẫu để động viên khuyến khích mọi người học tập chăm chỉ, cho đến nay vẫn là bài kinh điển trong sách giáo khoa trung học Trung Quốc.